Stosunki międzynarodowe Republiki Kosowa

Mimo, że Kosowo nie było uznawane za suwerenne przez żadne (poza Albanią) państwo na świecie, a jego prawny status nie do końca został sprecyzowany, to postać Ibrahima Rugovy, kontrastująca z innymi przywódcami wyłonionymi w wyniku rozpadu Jugosławii, zasługiwała dzięki pokojowym metodom walki na międzynarodową uwagę i szacunek. Nic więc dziwnego, że Rugova atut ten starał się wykorzystać w swej działalności zmierzającej do uznania „Republiki Kosowa" przez państwa Europy Zachodniej i do pełnej realizacji postulatów uchwalonych w Deklaracji Niepodległości.

Pierwszym sukcesem w polityce zagranicznej LDK, uzyskanym m.in. dzięki dyskryminacyjnej polityce serbskiego rządu w Kosowie było umiędzynarodowienie kwestii Kosowa. Efektem dyplomatycznego umiędzynarodowienia konfliktu było utworzenie- mimo sprzeciwu Miloševicia – Specjalnej Grupy ds. Kosowa na Konferencji Londyńskiej dotyczącej b. Jugosławii w 1992 roku, następnie umieszczenie w porozumieniu z Dayton odniesienia dotyczącego Kosowa, obietnica zniesienia części sankcji wobec Serbii w przypadku normalizacji stosunków w Kosowie oraz utworzenie ośrodka Kosowskiego Centrum Informacyjnego (KIC) w Prištinie (1995 r.).

Działalność dyplomatyczną prowadził także rząd Bukoshiego, który to przedstawił w 1993 r. rządom państw zainteresowanych własną koncepcję uregulowania sytuacji w Kosowie, a przez to i uniknięcie konfliktu ogólnobałkańskiego z udziałem Macedonii, Albanii, Bułgarii, Grecji a nawet i Turcji. Plan ten zyskał sobie wielu zwolenników na Zachodzie. Zakładał on:

- ustanowienie w Kosowie protektoratu Narodów Zjednoczonych;
- rozmieszczenie wojsk ONZ lub NATO w liczbie

wystarczającej dla utrzymania pokoju;
- umieszczenie w Kosowie większej liczby obserwatorów z ramienia Konferencji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie, którzy pilnowaliby przestrzegania praw człowieka;
- rozciągnięcie na Kosowo strefy zakazu lotów;
- wyłączenie Kosowa z międzynarodowych sankcji nałożonych na Serbię;
- położenie kresu serbskiej polityce prześladowania Albańczyków;
- demilitaryzację Kosowa; rozbrojenie i rozwiązanie serbskich grup paramilitarnych i umieszczenie ich ciężkiego uzbrojenia pod kontrolą międzynarodową;
- ukrócenie praktyk kolonizacji Kosowa, gdzie osiedla się Serbów z Bośni i Czarnogóry;
- otwarcie lotniska w Prištinie;
- uchylenie zakazu obrad parlamentu Kosowa.

Plan ten popierała również Demokratyczna Liga Kosowa, która utrzymywała swe przedstawicielstwa dyplomatyczne w wielu krajach, szczególnie w tych gdzie znajdowały się liczne albańskie diaspory. Głównym ich celem była koordynacja różnych działań w ramach wspólnot takich jak np. organizacja masowych demonstracji o znaczeniu propagandowym. Nawiązywały one także kontakty z parlamentami, partiami politycznymi i ministerstwami spraw zagranicznych najważniejszych państw. Przed rozpoczęciem nalotów NATO na Jugosławię odnotowywano częste wizyty w Prištinie różnych urzędowych i nieoficjalnych delegacji z różnych państw i organizacji.

Bardzo częste podróże zagraniczne odbywał Ibrahim Rugova i jego zespół odpowiedzialny za politykę zagraniczną, włączając w to oficjalne delegacje na konferencje międzynarodowe takie jak Światowy Szczyt Żywności w Rzymie czy Konferencja Kobiet w Pekinie. Z perspektywy kosowskich Albańczyków kontakty te były widziane jako podstawa dla ewentualnego uznania legalności „Republiki Kosowa” i uzyskanie międzynarodowego uznania przez

ustanowienie oficjalnych stosunków dyplomatycznych z innymi państwami i reprezentacji w organizacjach międzynarodowych. Jednak nawet najbardziej popierające Albańczyków rządy takich krajów jak np. Stany Zjednoczone, Niemcy czy Włochy nigdy oficjalnie nie poparły ich dążeń do secesji i przez cały czas nalegały na rozwiązanie konfliktu w granicach Jugosławii.

Mimo sukcesu Rugovy i LDK, jakim było zdobycie sympatii opinii międzynarodowej, nie zdołali oni jednak przekonać świata do ich zasadniczego twierdzenia, że Kosowo jest jednostką terytorialną i polityczną oddzielną od Serbii, która zlikwidowała jej autonomię i wprowadziła faktyczną okupację prowincji. Pozycja LDK zaczęła gwałtownie spadać po zakończeniu wojny w Jugosławii i podpisaniu porozumienia w Dayton, w którym co prawda kwestia kosowska została zauważona, ale w ślad za tym nie poszły żadne konkretne czyny zachodniej dyplomacji.

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę pisanie prac - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.